

Diabolos

Slovo „ďábel“ pochází z řečtiny. V původním jazyce zní tak, jak je uvedeno v nadpise. Řecké sloveso „diabolos“ znamená „rozdělovat, stavět proti sobě“. Ďábel – diabolos – je tedy ten, který rozděljuje. Který popouzí lidi, aby se hádali, podezírali a posuzovali. Aby se stavěli jeden proti druhému.

Bible popisuje nejednu situaci, kdy se mu to podařilo. Známým příkladem je stavba babilónské věže. Lidé ve své pýše chtějí postavit věž až do nebe. Bůh dopouští, že si mezi sebou přestávají rozumět. A to je konec jejich díla.

Naopak – když přichází o Letnicích Duch svatý, na jedinou apoštolům rozumějí lidé různých národů a jazyků. Duch svatý samozřejmě koná přesně opačné dílo než ďábel. Spojuje lidi dohromady. Pomáhá jim, aby si vzájemně porozuměli.

Nedorozumění patří avšak vždy patřila k lidskému životu. Sama o sobě nemusí být tragédií. Problém je, když nedorozumění začne být moc. Nebo když jsou trvalá.

Připadá mi, že žijeme v době, kdy nedorozumění nastávají i z úplně zbytečných příčin. Lidé, a to i v rodinách či v přátelských vztazích, jsou schopni se rozhádat kvůli tomu, koho kdo volil za prezidenta či premiéra. Hádají se kvůli tomu, zda se nechat nebo nenechat očkovat proti co-

vidu. Dohadují se i kvůli mnoha dalším politickým či společenským záležitostem.

Mám dosti vyhraněný (negativní) názor na pana prezidenta. Nebudu ale kvůli tomu odsuzovat někoho, kdo mu dal svůj hlas. Nebudu ho považovat za hlupáčka.

Mám dosti vyhraněný (pozitivní) názor na očkování. Nebudu ale rozdmýčhat hádky s těmi, kdo to vidí jinak. Nebudu si tím kazit své vztahy.

Prosím, snažme se o to všichni. Neříkám, že se mi

to daří dokonale. Pokud o to ale člověk upřímně usiluje, potom se nenechá vtáhnout do procesu neustálého dohadování a vzájemného odcizování. I když to mnozí dělají v zájmu „pravdy“ či „spravedlnosti“, má z toho vždy nakonec radost ten, který má rozdělování v popisu práce.

A ještě jedno doporučení. Mnohé hádky a nedorozumění vznikají z toho, že se stále více lidí nechá ovlivňovat různými „zaručenými“ zprávami a pověstmi, kterých je internet plný. Je přeplněný různými konspiračními teoriemi. Vyberme si starostlivě a kriticky, z jakých zdrojů čerpáme informace. Čemu a komu dovolujeme, aby ovlivňoval naše názory. Učme to i své děti.

Advent a Vánoce jsou časem, kdy Bůh začal konat své dílo spásy v tomto světě. Po tom touží i dnes. Přidáme se, třeba i v malých věcech, na stranu toho, který nás chce spojovat a učit vzájemnému respektu a porozumění? Anebo k tomu, který s velkou zlomyslností lidi rozděluje?

Přeji vám požehnané prožití Vánoc. Snažme se být nositeli pokoje všude, kde žijeme a kam přicházíme.

o. Petr

Dobře se dívej

J. Cýrusová

Tento okamžik se nikdy nevrátí.

Ve dne i v noci je tady.

Od vyjití ze zahrady
bloudili všichni.

A zdálo se jim,
že není cesty.

Smířili se s potácením,
s životem, jak kdo umí.

Každý sám.

Někdo pro sebe.

Někdo za druhé.

Každý po svém.

Každý jinam.

Není cesty, mysleli si.

Děti moje, pojd'te,
projdu to s vámi,

řekl Bůh

všem toužícím

všem nemocným.

A Slovo se stalo tělem...

**Boží Syn sestoupil mezi nás,
abychom skrze něho měli přístup k Bohu Otcí.**

On, pramen veškerého požehnaní,

ať vás chrání po celý rok 2022,

ať stráží neporušenost vaší víry,

trpělivost naděje a velkodušnost lásky.

Ať dá vašim dnům svůj mír

a vede vás po cestě spásy.

přeje redakční rada

PROŽILI JSME

Koncert skupiny Good Work

V neděli 24. října vystoupila v našem kostele skupina Good Work. Je to pop gospelová hudební skupina, jejíž členové pocházejí z Moravy a Slezska. Typickým znakem koncertů skupiny Good Work je multižánrové pojetí hudby a její propojení se současným popem. Chtějí nenásilným způsobem předat poselství víry a radosti z poznání Boží lásky.

Vznik skupiny se datuje do roku 1996. Mezi zakládající členy patří vedoucí Jiří Jakubík. Původně se skupina jmenovala Papsrky. Velkou část koncertů hraje Good Work v kostelích. Je v současnosti jednou z nejžádanějších pop gospelových kapel v ČR, v roce 2017 oslavili 700 odehraných koncertů od svého založení.

Koncert byl opravdu zážitek, byla to velká show, jak je vidět z fotek. Vnímali jsme poselství, které chtěla kapela předat, a myslím, že oslovili nejenom mládež.

A. Tlachová

Záběry z koncertu v našem kostele

Jak jsme osvěžily duši v Břežanech

Břežany – malá vesnice v bývalém sudetském pohraničí na Znojemsku a v ní zámek, přebudovaný na Domov pro lidi s mentálním postižením v péči sestřiček sv. Hedviky, to bylo místo konání letošní duchovní obnovy maminek. Místo zvláště klidné, jako by mimo náš uspěchaný svět. Místo, kde je možné se zastavit, odložit běžné denní povinnosti, soustředit se na své nitro a otevřít své srdce.

Duchovní obnovu jsem zažila poprvé, poprvé jsem viděla otce Petra i většinu přítomných maminek. Přesto jsem se cítila přijatá a mezi svými. Jsem za to vděčná.

Každá z žen byla mimořádná, svým životním příběhem, péčí o rodinu a blízké, svědectvím o Boží přítomnosti ve svém životě. Společně

jsem rozjímalý nad úryvky z Písma, modlily se, prožily mše a adorace, vyprávěly o svých dětech, jedly, smály se i si poplakaly.

Naše duše se osvěžily a srdce otevřela. Mnoho otázek bylo zodpovězeno, nahlas i v nitru. Jako bychom nebyly v Břežanech dva dny,

ale týden. Tolik bylo zážitků, myšlenek, motivů k přemýšlení. A potvrzení, že cesta víry je ta pravá.

Děkuji za možnost tak mimořádné chvíle prožít, neboť nic není náhoda. Díky Tobě, Pane.

L. Topolanská

Kurz Alfa 2021

Letos v září začal po koronavirové pauze znovu Kurz Alfa. Spolupráce hodonínské a bojanovské farnosti se osvědčila a vše probíhalo stejně jak v minulých letech. Přednášky, občerstvení, diskuze ve skupinkách. Bohužel se nemohl konat společný

víkend na Velehradě. Stejně jako v minulých letech se na Alfě přihlásili starší i mladší účastníci. Lidé hledající, plní otázky, i ti, kteří chtěli strávit čas mezi věřícími lidmi. Ve skupinkách jsme mluvili o církvi, modlitbě, víře, atd. Mezi časté téma diskuze

patří svátost smíření. Pořád přetrvává názor „Vy, věřící, uděláte hřích, vyzpovídáte se a můžete hřešit dál.“ Letos na Alfě zaznělo jedno svědectví na téma zpovědi, které může být povzbuzením pro všechny:

„Často se u nevěřících,

ale i u věřících lidí, setkávám s nepochopením svátosti smíření. Ano může se zdát, že je to úplně jednoduché, udělám hřích, vyznám ho ve zpovědnici knězi, pak se pomodlím pokání a všechno je v pořádku. Někdo přidá i lítost a předsevzetí.

Já však vnímám svátost smíření jako otevřenou Boží náruč. Je to láskyplné objetí Tatínka, někoho, kdo mě miluje a moc ho mrzí, že

musím se svými pokušeními a slabostmi stále bojovat. Že upadám do stále stejného hříchu. Boha Otce, kterému já se zpovídám, možná ani hříchy nezajímají. Je rád, že jsem přišla a že s ním chci strávit čas. Je rád, že si hřích, zlo a slabosti uvědomuji a mám stále chuť se polepšit. Vyprošuji si zde sílu k tomuto boji a moudrost, abych dokázala rozpoznat, co je zlo. Při zpytování svě-

domí si často si uvědomím, jak je mi v pokušeních a hříchu Bůh nablízku a snaží se mi pomoci, varovat mě a chránit. Každodenní zpytování svědomím mě přivedlo k větší vnímavosti Boží přítomnosti, ale i přítomnosti zla, hříchu a pokušení.

Přeji vám, aby svátost smíření byla i pro vás chvílí radosti ze setkáním s Bohem Otcem a s jeho láskou.“

připravila K. Košťuková

Adventní duchovní obnova

V dnech 3. a 4. prosince se v naší farnosti konala duchovní obnova vedená Radkem Voříškem. Byla zaměřená na evangelizaci a na dary Ducha svatého. V páteční promluvě nás Radek vybízel, abychom se nebáli riskovat a vyšli na cestu evangelizace. Není k tomu potřeba velkého vzdělání, schopnosti mluvit nebo dobře vypadat. Je k tomu potřeba pouze touha hlásat Ježíše, aby se o jeho pozvání dozvědělo víc lidí. Ježíš nemá nikoho jiného než nás. Vyzbrojí nás plně svým Duchem, který nás nenechá na holičkách. Bůh chce a může skrze nás dělat zázraky, obracet lidská srdce. Na závěr nás vyzval, abychom položili

ruku sousedovi na rameno a společně se modlili k Duchu svatému o jeho dary.

V sobotu Radek mluvil o daru prorocství. Vyšel ze slov proroka Joela, který říká, že přijdou dny, kdy Duch svatý bude vyliť na všechny, a všichni budou prorokovat.

To se o pět set let později o letnicích uskutečnilo skrze příchod Ducha svatého k apoštolům, kteří pak dar Ducha svatého zprostředkovali mnoha dalším lidem.

Co to znamená prorokovat? Neznamená to, že bychom uhodli, co se v budoucnu stane. Nespočívá to ani v tom, že bychom přímo slyšeli nějaké hlasy. Tento dar se projevuje spíše formou obrazů, které vidíme vnitřně. Je pak potřeba se modlit za rozlišení, co ten který obraz znamená a co mám říci a předat jako poselství konkrétnímu člověku. Cíl prorocství je vždy dobrý – posílit víru, zapálit druhé pro Krista, povzbudit k dobrému...

Druhou možností, jak se

dar prorocství může projevat, je silná vnitřní pobídka předat nějaké slovo, promluvit k někomu. Radek to pojmenoval „tah na branku“ a jako příklad uvedl svědectví z jejich manželského společenství. Scházeli se v rodinách. Jednou se sešli k modlitbě u jedné manželů, kteří měli nemocnou holčičku. Nevědělo se, co je to za nemoc, a holčička chřadla. On ucítil ke konci setkání silnou potřebu se za holčičku modlit. Při tom on i ostatní věděli, že vstupují na tenký led. Že ne vždy jsou ti, za které se usilovně modlíme, uzdraveni. To je vždy v Božích rukou. Ale přesto přesvědčil ostatní, aby šli k postýlce a modlili se nad ní. Holčička byla opravdu uzdravena.

Při své přednášce nás vyzval, abychom se nebáli dát Duchu svatému k dispozici. Je to velmi důležité pro tento svět, ale i pro nás, aby naše víra rostla. Při tom není snadné zlomit různé obavy z toho, jak budou naše slova přijata. To už máme nechat na Božím Duchu, je to on, který koná. Protože evangelium a Boží láska jsou určeny pro všechny. Zprostředkujme ji lidem kolem nás. Jsme k tomu dostatečně obdarováni, vždyť už při křtu jsme byli pomazáni na kněze, proroky a krále.

zapsala A. Tlachová

Společenství mládeže

Vzácná návštěva

Foto: L. Herka

POZDRAVY Z JEUNESSE-LUMIÈRE

Jak shrnout naše tři měsíce v Jeunesse Lumière? Provází je jak radosti, tak i těžkosti. Ale to nejkrásnější je prožívat každý den v Pánově blízkosti.

Celé tři měsíce jsme se formovali jak duchovně, tak i na naše misie. Každá jsme byly se svojí fraternitou poslány jinam. Kristínka evangelizovala Paříž a Versailles, já jih Francie - Marseille a Toulouse. Setkávali jsme se s mladými na základních a středních školách. Každý den jsme navštěvovali různé třídy, kde jsme mluvili o Boží lásce, vyprávěli naše svědectví a zodpovídali nemálo

otázek na různá témata. Tyto misie nás posunuly duchovně, jazykově i osobně. Musely jsme vyjít ze svojí komfortní zóny, stoupnout si před celou třídou a sdílet svoji víru. Bůh ale konal - každá si neseme krásné příběhy a setkání s různými lidmi, jejichž srdci se Pán dotýkal. Těšíme se, až vám je budeme moci povyprávět!

Děkujeme za všechny vaše úmysly a modlitby. Doslýchá-

me se z různých koutů, kolik z vás se modlí a myslí na nás. Moc nás to těší a věřte, že my vás také máme ve svých modlitbách.

Ať vám všem Pán žehná, a dá vám prožít pokojné a radostné Vánoce.

Ježíš přišel na svět, abychom se radovali, tak na to nezapomínejme.☺

*V modlitbě
Leona a Kristína*

Příběh naší Natálky

Premýšleli jsme, zda a jak se podělit o příběh naší dcerušky, zda celý příběh pro nás není až moc osobní a zda vůbec chceme příběh šířit. Když ale víme, že bychom mohli být motivací alespoň jednomu člověku k tomu nechat si dítě, u něhož lékaři doporučují ukončit těhotenství, bereme to jako určitou povinnost vůči Božímu zázraku, který prožíváme.

Pro nás je tento příběh důkazem všudypřítomné Boží milosti. A jak to vlastně začalo? Psalo se 1. října 2020, kdy jsme zjistili, že čekáme děťátko. Náš splněný sen! V té době člověk ani na chvíli nepřemýšlí o tom, že by mu mohlo něco být, že by se mohlo cokoliv stát. Prvotní vyšetření ničemu takovému ani nenasvědčovala, vše se vyvíjelo, jak má, a my se moc těšili, až naše maličké poprvé uvidíme na prvním těhotenském screeningu. Ten začal řadou vtípků, ale velkou radost vystřídal pocit, který bychom nikomu nepřáli zažít. Byly to minuty ticha a pobíhání doktorů. Přišel pocit velké úzkosti a strachu, kdy nevíte, co se děje, nikdo s vámi nemluví a neodpovídá vám na otázky. Až nakonec uslyšíte verdikt, který vám zmrazí úsměv na tváři: „Vypadá to, že vaše miminko nemá v pořádku srdíčko a bude nutné zvážít ukončení těhotenství. Teď vás ale odešleme na prenatalní kardiologii, kde vám řeknou víc.“ O tom, kolik slz člověk při tomto verdiktu uroní, je asi zbytečně mluvit. I teď, když si na to vzpomene, máme v očích slzy.

Naše počáteční nadšení vystřídal velký strach a obavy. Jediné, co jsme v tu chvíli měli, byla víra a vzájemná partnerská opora. Na prenatalní kardiologii jsme se však dostali

do rukou úžasné paní doktorky. I přes to, že první zprávy z prenatalní kardiologie zněly děsivě: „Vypadá to, že miminko má malinké srdíčko, zejména levou část, bez přepážky mezi komorami a pouze s jednou tepnou ze srdce, což by bylo v podstatě neslučitelné se životem. Za sebe ale musím říct, že to srdíčko je nyní velikosti špendlíkové hlavičky a není možné přesně říct, zda tepny nejsou dvě, jen menší, a zda nedojde ke zlepšení. Chtěla bych vás vidět ještě za 14 dnů.“ Ta poslední věta nám stále zněla v uších. Jaké ukončování těhotenství, když je tu možnost toho, že naše vysněné děťátko to zvládne. A hlavně, pokud to neohrožuje život matky, tak proč mu nenechat možnost si svůj život vybojovat.

V nadcházejících čtrnácti dnech se nám honilo hlavou miliony otázek, ty střídaly pocity bolesti, strachu, ale i odevzdání se a víry v to, že nám Pán k tomu kříží vždycky pošle Šimona, a také že on sám pomáhá brímě nést. I víra v to, že je to přece naše holčička, tak to musí být pořádný bojovník, když má tatínka, co se „porve se vším“! Na další kontrolu jsme tedy šli s tím, že si maličkou necháme, i kdyby se mělo dítě cokoliv.

Při kontrole nám paní doktorka sdělila, že za ni by těhotenství z kardiologického hlediska neukončovala, že podle ní druhou tepnu vidí, i když podstatně menší, a že vidí i možnost dvou komor v srdci. Doporučila nám však odběr plodové vody. Následovala tedy řada dalších vyšetření, odběrů krve, plodové vody apod. Všechny zprávy z vyšetření zněly víc než pozitivně: vypadá to na izolovaný problém srdce. Celé těhotenství nás tedy kromě pra-

videlných kontrol na gynekologii čekaly také kontroly na kardiologii a na specializovaných pracovištích. S každou další kontrolou rostla naše naděje, že všechno dobře dopadne, a naše víra v to, že bude všechno dobré a společně to všichni zvládneme.

Postupem času docházelo k lepšímu vývoji srdíčka – tepny již byly na ultrazvuku vidět dvě, i když jedna podstatně menší. Na jedné z nich bylo vidět zúžení, které bude třeba operativně odstranit. Stejně tak i levá komora srdce byla podstatně menší než pravá, přepážka mezi komorami „dorůstala, ale velmi pomalu“ a o problémech s chlopněmi se zatím stále jen spekovalo. I přes výčet problémů srdíčko fungovalo dobře a prognózy byly lepší. Existovalo několik scénářů, které nás mohou po porodu potkat. Jeden byl však takřka jistý. Musíme родit v pražském Motole, kde máme být již měsíc před porodem, aby byla maličká v té nejlepší možné péči a ihned po porodu mohla být předána do rukou kardiologů. Ke konci těhotenství bylo nutné navštívit specializované pracoviště kardiologie v Motole, aby potvrdili verdikt naší paní doktorky a rozhodli o dalším postupu. Dle doktorů bude nutné provést po porodu koarktaci aorty, a co se týká dalších problémů jako dírky mezi pravou a podstatně menší levou komorou srdce naší Natálky a možných problémů s chlopněmi, se rozhodne až po porodu.

I když se to zdá jako celá řada problémů, oproti době, kdy nám naši maličkou chtěli vzít, a řešilo se, že nemusí vůbec přežít, je to už „jen tohle“. Se zprávou a všemi snímky jsme tedy měsíc před porodem odjeli do Prahy, kde jsme čekali, až se dcerce bude chtít na svět. Vzhledem k tomu, že se jí nechtělo, rozhodlo se o nutnosti porod vyvolat. Porod byl sám o sobě dost komplikovaný, ale o ten v tomto příběhu nejde. Co může sloužit jako

další důkaz Boží milosti, je fakt, že jen díky výměně sestřiček po noční směně a rychlé reakci sestřičky, která přišla na směnu denní, jsme obě naživu. Když přišla jedna ze sester dělat monitor plodu, zjistila, že je již patogenní, proto nás čekal akutní cisařský řez. Teď trošku s nadsázkou musím říci, že do té doby jsem si myslela, že můj muž se mnou jezdí někdy docela rychle, ale to jsem ještě nezažila zběsilou jízdu na sál. A že to byla pořádná jízda, svědčí i fakt, že Natálka byla venku během pár minut. Čekalo ji však několik minut oživování. Jak říká manžel, byly to nejdelší minuty jeho života, ale ten pocit úžasné radosti a štěstí, když se ta naše maličká bojovnice probrala k životu a začala plakat, je nepopsatelný! Pak už mohla k tatínkovi do náruče, než nám odjela na dlouhá vyšetření na kardiologii.

Na kardiologii Natálku připojili na přístroje a zavedli jí kanylu do nožičky. A jaký byl tedy verdikt lékařů? Dle informací měla jít již v pondělí 14. června ráno na operaci srdíčka,

při které ji čekala koarktace aorty. Operace u novorozenců se provádějí nejdříve 3. den po porodu. Avšak pokud to je možné, čím později, tím lépe. Zúžení se však začalo vyvíjet nejprve hůře, proto se řešila operace již na pondělí ráno. Strach z toho, co nás čeká, byl veliký. Pocit rodiče, který se má rozloučit s třídním děťátkem, odevzdat jej do rukou lékařů a čekat několik hodin na to, jak dopadne operace, je sužující. I přes to, že je na tuto situaci člověk celé těhotenství připravován, a je to jedna z nejlepších možných variant, co nás měla čekat, si člověk uvědomí, že se na tuto situaci připravit nelze. Na strach, bolest, co v tu chvíli prožívá, se nikdo nepřipraví.

V sobotu jsme poprosili stávající směnu, zda je možné Natálku v neděli pokřtít, což nám bylo bez jakýchkoliv problémů umožněno. Křest v nemocnici byl nakonec něčím nádherným a naplňujícím. Ze všeho v tu chvíli sálala Boží přítomnost! A tak byla naše Natálka 13. června pokřtěna jako Natálie Anežka. Její pokoj a klid v obličejí, když se stala jedním z Božích dětí, byl v tu chvíli nejsilnějším zážitkem. A nám se tak dostalo velkého klidu a odevzdání se do Božích rukou. Křestní svíčku, roušku i svěcenou vodu, kterou byla pokřtěna, jsme mohli nechat u postýlky.

V pondělí jsme se s naší maličkou měli přijít pomazlit a doprovodit ji k sálu. Když jsme však čekali, kdy si pro Natálku přijdou, bylo nám oznámeno, že operace bude odložena na úterý ráno. Odpoledne přišel doktor, že se mnou musí mluvit, že se stalo něco, co za svou kariéru nezažil. Něco, co neumí vysvětlit, něco, co nám asi ukazuje, že člověk miní, a dle něj někdo jiný mění a ukázal rukou na křesní svíčku a roušku. V tu chvíli ve mně bylo velké množství emocí a začala jsem plakat. Ještě jsem nevěděla, co mi chce říct, ale cítila jsem, že se stalo něco, co nelze slovy

popsat. Pak jen řekl, že Natálka operaci nepotřebuje. Po několika kontrolách mnohých doktorů došli k tomu, že vše funguje a operace je v současné době kontraproduktivní. Zúžení aorty, které Natálka měla, se po postupném uzavírání tepenné dučeje samo rozšířilo a krev v ní proudí sice ne úplně běžně, ale bez jakýchkoliv problémů. Když se na nás podíval, řekl, že doufá, že jsou to slzy štěstí a díky tam nahoru a že nás teď nechá, ať ty informace můžeme společně vstřebávat. A že bylo co vstřebávat! 😊

Teď s odstupem času každý den děkujeme za tuto úžasnou Boží milost. Za to naše životní štěstí. Děkujeme Bohu za to, jak při nás celou dobu stál a byl nám oporou v každé chvíli. A hlavně, jak stojí při naší malé bojovnici. Krásnou zajímavostí je, že se Natálka měla narodit 5. června a narodila se 11. června na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, v sobotu 12. června na svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie se nám podařilo zajistit a domluvit okolnosti křtu (křtil ji všem známý

bratr Cyril, který za námi přijel do Prahy) a pokřtěna byla 13. června, kdy se v Dolních Bojanovicích slavila již zmíněná slavnost. Samozřejmě tyhle okolnosti jsme v tu chvíli nevěděli, až když nám je avizoval bratr Cyril a upozornil nás na Boží dokonalost spojenou právě s obrazem srdce.

Nikdy nepřestaneme děkovat za dar života naší dcerky. Když vidíme radost a bezpodmínečnou lásku v jejích očích, je to ten největší každodenní dar, který jsme jako rodiče mohli dostat. A to tu neměla podle lékařů být. Natálka ještě nemá vše vyhráno, ještě jí můžou

hrozit nějaké operace, ale je nám důkazem, že u Boha není nic nemožné. Pomohlo nám si uvědomit, že ne vždy chápeme všechny Boží kroky. Mnohdy nám situace připadají neúnosné, ale Bůh nevidí jen o pár tahů dál, on zná celý výsledek. O to víc je dobré odevzdat vše Bohu, který nám říká, prostě a bude vám dáno. Víme, že za Natálku se modlilo mnoho lidí, určitě mnohé obětovali a bezpochyby každá modlitba pomohla. Alespoň tímto způsobem bychom vám chtěli velmi poděkovat. Moc si toho vážíme a srdečně děkujeme.

Petra a Martin Pospíšilovi

Svědectví z doby totality

Bůh mě v mém dlouhém životě nikdy nepustil. Zažila jsem to v různých situacích. Nyní, po mnoha letech, se s vámi chci podělit o jednu z nich.

Stalo se to v době nástupu komunistické totality. Při práci na poli jsem náhodou objevila vysílačku, kterou tam někdo pohodil. Odnesla jsem ji domů. Měla jsem v úmyslu ji využít k tomu, abych do ciziny předala zprávu o zadržení našeho pana faráře Jaromíra Pořízka a o bezpráví, kterého se na něm komunisté dopouštějí. Svůj tajný nález jsem ukryla do prádelního koše a čekala na vhodnou příležitost, kdy budu moci vysílačku zprovoznit. Rodiče jsem o ničem neinformovala, abych je také nevystavila riziku. Otec byl u komunistických úřadů v nemilosti, protože odmítal vstoupit do JZD (Jednotného zemědělského družstva). Byl proto na něj činěn velký nátlak.

Jedné noci se mi zdál hrozný sen. Týkal se právě mojí ukryté vysílačky. Ve snu se mi zdálo, že do našeho domu přišli příslušníci SNB

(Sboru národní bezpečnosti). Prohledávali celý dům. Mimo jiné nahlédli i do prádelního koše. Probudila jsem se hrůzou a do rána už jsem neusnula. Brzy ráno jsem vysílačku vydala z koše a v zahradě zakopala na suché a bezpečné místo.

Utekly dva dny a k mému velkému překvapení se sen stal skutečností. Do našeho domu vniklo několik policistů. Hledali nějaké zprávy nebo dopisy od kamaráda mého otce, který uprchl na Západ. Zpřeházeli všechno: skříně, zásuvky, police, prohledali i prádelní koš. Netroufám si domyslet, jaký následek by mělo případné objevení vysílačky. Jistě by mě i rodiče čekaly výslechy a potom i uvěznění.

Díky Bohu, který nás uchránil a tak mimořádným způsobem upozornil na nebezpečí, které se na nás hrnulo!

A tak mohu i na základě této dávné zkušenosti potvrdit: Bůh se stará a zachraňuje ty, kdo na něj spoléhají. Díky, díky tobě, Pane!

vděčná farnice

RNDr. Stanislav Bílík, CSc. oslavil na podzim letošního roku životní jubileum, 90 let.

Pan profesor Bílík je jednou z nejvýznamnějších osobností Dolních Bojanovic. Donedávna se velmi významně podílel na řadě společensko-kulturních akcí v obci, často si za ním chodili lidé pro radu. Byl hlavním iniciátorem a spolupracovníkem při přípravě Sjezdu rodáků, připravoval „noty“ pro akce Žně našich předků, stál za přípravou řady publikací (Farnost Dolní Bojanovice ve XX. století, Orientační průvodce obcí Dolní Bojanovice...). Byl vedoucím fotokroužku, angažoval se v organizaci svazu chovatelů a zahrádkářů. A nejen to, řadu let působil také jako člen obecního zpravodaje, byl také jedním z prvních členů redakční rady naší farní Cesty.

Pan profesor to v životě neměl jednoduché. Po maturitě v roce 1951 si nemohl z politických důvodů podat přihlášku na vysokou školu. Nějakou dobu pracoval v cukrovaru v Hodoníně, později jako popelář. V roce 1952 se mu podařilo dostat na Přírodovědeckou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, kterou dokončil v roce 1956 s červeným diplomem. Několik let učil na středních průmyslových školách v Gottwaldově (dnes Zlín), v roce 1960 však byl nucen ze školství odejít. Důvodem bylo ideologické přesvědčení. Po skončení učitelství pracoval v národním podniku Svít a stál tam u zrodu rozvoje nové výpočetní techniky.

Postgraduálně absolvoval studium oboru matematické stroje na Elektrotechnické fakultě v Bratislavě. Od roku 1966 pracoval v Československých naftových dolech v Hodoníně.

V roce 2011 při příležitosti

oslav 80. narozenin se uvolil k rozhovoru pro Zpravodaj obce (Zpravodaj č. 4/2011, autor rozhovoru Andrea Červenková), ze kterého vybíráme několik myšlenek, které v rozhovoru zazněly a které zůstávají platné dodnes.

Když rekapitulujete uplynulé roky, co se Vám nejvíce podařilo?

O tom jsem nikdy nepřemýšlel. Cení si toho, jak jsem život prožil. Nic se nedá vrátit, takže nelze nic měnit. Domnívám se, že je důležité si vytvořit pozitivní přístup k životu a také mít dobrý vztah k druhým, být tolerantní a úmyslně neublížovat. Žít podle zásady „co nechceš, aby jiní dělali tobě, nečiň ty jim“.

Kdo Vás v životě nejvíce ovlivnil?

Hodně důležité pro mě bylo mé dětství. Ze širší rodiny jsem byl prvorozené dítě, a tak mně všichni věnovali pozornost. Rodiče žili ve vzácné shodě, široká rodina se pravidelně scházela podle navyklého řádu a toto

byly velmi důležité momenty. Není to o tom, že by rodina byla dobře materiálně zajištěná, ale po psychické stránce jsem žil ve velkém klidu a pohodě. Významnou osobou v mém životě byla o několik let starší dívka, která byla těžce nemocná tuberkulózou, a tak nemohla pracovat. Chodil jsem se za ní hrávat. Jednou mi vystříhla z papíru brýle, které mi nasadila a oslovovala mě „pane profesore“. Dodnes mi to zůstalo (směje se). Když mi bylo sedm let, zemřela. Velmi mě to zlomilo. Značný vliv na mě měli také příbuzní, kněží a učitelé, všichni dobří lidé, s nimiž jsem se setkával, ale vlastně i ti ostatní (usmívá se).

Měl byste pro čtenáře na závěr nějaké „moudro“?

Napadá mi volně citovat Marka Orko Váchu: „Na dně duše každého věřícího kmitá malý plamínek ateismu a na dně duše každého ateisty malý plamínek víry. Mám velmi rád lidi s plamínky a naopak jsem trochu nespůsobilý z majitelů konečné pravdy, kteří mají všechny problémy vyřešené, otázky zodpovězené a nyní se už jen zabývají udílením dobře míněných rad.“

Moje osobní vzpomínka na spolupráci s p. profesorem:

Když jsem nastoupila do práce na Obecním úřadě, měla jsem tu čest spolupracovat mimo jiné právě s panem profesorem Bílíkem. Abych pravdu řekla, měla jsem z něho na začátku trochu strach. Moc se neusmíval, připadal mi vážný, přísný... a myslím, že on mi na začátku asi taky moc nevěřil. Postupem času jsem ho začala velice obdivovat. Nejen že měl velký přehled a byl velice ochotný poradit a pomoci, uměl se i hezky a s úctou chovat k ostatním lidem. Některé jeho rady si dodneška pamatuji a čerpám z nich. DĚKUJU, že mi bylo umožněno pracovat s tak vzácným člověkem. Přeji hodně zdraví do dalších let.

Andrea Červenková

Moje setkávání s prof. Bílíkem

První vzpomínka je ještě z dětství. Byla jsem ve 2. třídě, když nám dětem naši jednou večer přinesli knížku Broučci Jana Karafiáta, která tehdy, jako mnoho dalších knih, nemohla u nás vyjít. Přinesl ji právě ten večer prof. Bílík. Byla vydána v Římě a mně se moc líbila. Ale nesmělo se o tom mluvit, to jsme dobře věděli.

Jak už jsem psala v rozhovoru, k práci v redakční radě Cesty mě v roce 2001 pozval právě prof. Bílík. Vnímал, že je potřeba zapojit víc lidí. Musel mně to říct asi třikrát, neměla jsem ze začátku moc chuti ani odvahy. Nevzdal to a já mu za to děkuju. ☺

Také si velmi cením toho, že byl vždy ochotný pomoci s rozloučením na mnoha pohřbech, že dokázal o druhých mluvit s úctou a vždy jsem vnímala jeho pevnou víru v Boha.

Alena Tlachová

Člověk se zájmem o druhé

S panem doktorem Bílíkem jsem se setkával pravidelně hned od svého nástupu do Bojanovic před více než 22 lety. Zčásti to bylo „služebně“, tedy při schůzkách redakční rady Cesty, zčásti to bývalo z jeho iniciativy, když přicházel s různými pohledy, návrhy, někdy i kritickými připomínkami. Ne vždy jsem se s nimi

dokázal ztotožnit; vždycky jsem ale vnímал, že z něj mluví upřímný zájem o naši obec, farnost i o jednotlivé lidi, kterým byl vždy ochoten pomoci. Byl mi v tom – a stále je – velkým příkladem.

o. Petr

Pánský klub přespolňáků

Pánský klub jest společenstvím atypickým a společenství modlitebnímu rovnati se nemůže. Však okolím tlačeni k vyjádření našemu jsme, byť nehodni k zařazení do této rubriky se cítíme. Bychom tedy zvidavost ukojili a jazyky klevetné umlčeli, do stanov klubu pánského (za podzimních plískanic Léta Páně 2005 sepsaných) vás nahlédnouti necháme...

Ustanovení pánského klubu základní:

Pánský klub jest společenstvím ryze pánským (tzn. bez bab), cílem jehož jest členům svým pomoci chvíl společně strávených osvěžení duchovní, duševní i fyzické poskytnouti.

Gentlemenu každému jest zřejmé, čemuž klub členům svým napomáhá, a není již komentáře dalšího třeba. Však chceme-li do historie trochu zabrousiti, pak vězte, že:

- Založen byl čtyřmi muži (DF, PM, TM, JT), již se do vsi Dolní Bojanovice v krátkém čase přiznali, by společně toto břímě přistěhovalectví strpěli

dokázali, neb vyesdávání v krčmách pochybných je nuditi počínalo a dosud nepoznané spirituality mužské zakusiti chtěli.

- Četnost schůzek klubu pánského jest od duševního zdraví zakládajících členů odvislá, nejméně však jednou v měsíci, a to k pátku prvnímu konati se musí.
- Chvíle společně jest vhodné kupříkladu diskusí filosofickou, činností kulturní či aktivitou tělesnou stráviti,

vždy však v mezích slušnosti, ku prospěchu členů i okolí jejich, za přispění humoru a porozumění vzájemného.

- Při setkání samotném pak rituálem zahajovacím degustace moku kvalitního jest, rituálem ukončovacím krátká modlitba společná jest. V průběhu diskuse filosofické pak konzumace lahodného dýmkového kuřiva či gurmánských specialit více než vítána bývá.

Jak z výše uvedeného vidno, nelišíme se mnoho od gentlemanských klubů již dříve mnohde založených a provozovaných. S blížící se transformací z klubu pánského do klubu stařečků již smíření jsme. Budiž poučením pro mladé, že společenství pánské svoje plody nese, rodinnému životu prospívá a hodno následování jest.

*za laskavého svolení
členů klubu zpracoval
D. Frolec*

Farnost přivítá nové akolyty

Akolytát je služba laika, který pomáhá knězi podávat svaté přijímání při bohoslužbě nebo přináší Eucharistii nemocným. Službu může vykonávat věřící – muž i žena – kterého touto službou pověří kněz, pro dlouhodobou službu biskup. Kandidát na akolytu má být dospělý, měl by mít ve farnosti dobré jméno, jeho život nesmí vzbuzovat pohoršení. Měl by absolvovat teologiko-liturgickou přípravu nebo kurz. I když na tom, zda je akolytou muž nebo žena nezáleží, v praxi bývají preferováni muži.

V naší farnosti se nově pro tuto službu proškolili: **Jiří Bílík (JB)**, **Tomáš Červenka (TČ)**, **Jenda Dvořák (JD)**, **Petr Fatěna (PF)**, **Ladislav Herka (LH)**, **Josef Turek (JT)**. Proč se pro tuto službu rozhodli a jak se k tomuto rozhodnutí postavila rodina jsme se zeptali v krátké anketě.

Proč ses rozhodl být akolytou?

Na otázku všichni shodně odpověděli, že výzva došla od otce Petra.

JB: *Toto rozhodnutí za mě v podstatě učinil otec Petr a na nějaké dozrání názoru zde nebyl prostor. ☺*

TČ: *Dlouho jsem se modlil, ať si mě Bůh "přitahuje" k sobě a vede tam, kde mě chce mít. Až pak jednou přišla nabídka ke službě akolyty, tak jsem byl nesmírně překvapený a dlouho jsme se tomu doma smáli. Že zrovna já, který předvádí blbosti u cimbálu na zpíva-*

né texty a ze všeho si dělá srandu, bych měl lidem podávat Tělo Kristovo. Měl jsem pocit, že se na to absolutně nehodím, že by lidé určitě přebíhali do jiné fronty (což se klidně může stát ☺). Ale pak mě napadlo, že kdo si jde opravdu pro Pána Ježíše, ten neřeší to, která

ruka mu ho podá. A hlavně jsem si uvědomil, že se pořád modlím, ať si mě Pán vede, a když se to najednou stane, tak se tomu dívím. To byla asi ta rozhodující myšlenka - že budu dělat něco, co po mně chce Bůh.

PF: S nabídkou přišel otec Petr po duchovní obnově Exodus. Už delší dobu jsem přemýšlel, čím bych mohl být naší farností užitečný, ale přiznám se, že na službu akolyty bych si ani nepomyslel a chvíli jsem musel toto pozvání zpracovávat.

LH: Nikdy jsem o této službě neuvažoval, ale když jsem začal kostelníčit, tak mně bylo naznačeno, že je potřeba vypomocť knězi v podávání svatého přijímání. Tak jsem i přes počáteční ostych tuto službu začal vykonávat a snad budu i nadále.

JT: Když jsem zaskakoval za kostelníky, oslovil mě otec, že by nebylo špatné, abych si udělal kurz na podávání přijímání, že by mu to pomohlo a nebylo by to na škodu.

Jak tě ve službě akolyty podporuje rodina?

JB: Rodina mě podporuje, horší to bude sladit se směnáním v práci.

TČ: Rodina to po počátečním návalu smíchu také začala brát jinak. Začali jsme o tom mluvit a teď už mě doma plně podporují a nesou v modlitbách.

JD: Doma jsem jenom oznámil, že mi tato služba byla nabídnuta, s čímž všichni souhlasili.

PF: Maximálně. V duchovních aktivitách jakéhokoli typu. Manželka měla z pozvání větší radost než já.

LH: Myslím, že rodina mi fandí.

JT: Manželka to přijala jako samozřejmost, nic jiného jí nezbylo.

Překvapilo tě, co všechno příprava na akolytu obnáší?

JB: Příprava akolyty je náročná jako příprava kosmonautů. ☺

JD: Nepřekvapilo. Při přípravě jsme si oprášili naše zkušenosti z ministrantských let a doplnili nové vědomosti, které s touto službou souvisí.

PF: Že bude příprava akolyty obsáhlá a náročná, jsem tak nějak tušil.

JT: Ani mě to nepřekvapilo, nečekal jsem, že to bude jednoduché.

Rozhodl ses být akolytou okamžitě nebo to rozhodnutí dozrávalo v čase?

PF: Vyžádal jsem si na rozmyšlení několik dní a přiznám se, že ty první jsem z toho chtěl vycouvat.

JD: Moc dlouho jsem se nerozmýšlel, protože jsem již delší dobu o nějaké podobné službě uvažoval. Zažil jsem v naší rodině pravidelné návštěvy bratra akolyty Tondy Prčíka, který každou neděli přinášel svaté přijímání mým stařečkům po dobu dlouhých třinácti let. Je to velká oběť, za kterou moc děkuji, ale zároveň vidím, jak je služba akolyty důležitá.

JT: Dozrávalo postupně, několik měsíců. Otec se mě stále ptal, jak jsem se rozhodl... tak jsem si nakonec řekl, proč ne.

Je pro tebe tato služba nějakým závazkem? Jakým a proč?

JB: Závazek je to pro mě opravdu velký. Beru to jako službu farnosti.

TČ: Kdybych zapomněl na nemocného člověka, který doma čeká na svaté přijímání, nejspíš by ho to hodně mrzelo. Takže závazek to určitě je. Ale převažuje úcta

a radost nad tím, že mohu někomu přinést Krista. Myslím, že člověk nesmí přemýšlet nad tím, jestli to je nebo není závazek. Prostě to buď chci dělat nebo ne. I když to asi nebude vždy jednoduché...

LH: Chci být pravdivým. Nechci, aby se mi podává-

ní svatého přijímání stalo pouhou rutinou, ale abych si stále uvědomoval, že nepodávám oplatek, ale skutečné Tělo Kristovo.

JT: Jsem Bohu za mnoho věcí vděčný, mám hodnou ženu, zdravé děti... a mám možnost to splácat. Když už jsem se rozhodl být kos-

telníkem, je to pro mě i další krok, jak můžu být nápo-
mocný nejen otci Petrovi,
ale i lidem ve farnosti.

Děkujeme všem připravujícím se akolytům za vtipné i dojemné odpovědi a pře-
jeme jim, ať jim tato služba
přináší radost.

A. Červenková

Redakční rada

V tomto seriálu vám postupně představujeme jednotlivé členy redakčního týmu. Tentokrát si „černého Petra“ vylosovala Andrea Červenková, která má na starost rubriku Lidé naší farnosti. Jak se k psaní dostala a kde hledá inspiraci, se dočtete v rozhovoru, který by za normálních okolností připravovala právě ona. Protože ale odmítla rozhovor sama se sebou dělat, položili jí otázky členové redakčního týmu. Co z toho vyšlo? Posuďte sami. ☺

ANDREA ČERVENKOVÁ

Pracuje v oblasti marketingu a PR. Je jí 46 let a má dva syny. Vystudovala Fakultu mediálních studií a žurnalistiky na Masarykově univerzitě v Brně. Od roku 2007 pracovala jako odpovědná redaktorka pro Zpravodaj obce Dolní Bojanovice, v roce 2012 nastoupila do redakční rady Cesty.

Jak ses dostala k psaní?

Vlastně docela náhodou. Abych pravdu řekla, kdyby mi po škole někdo řekl, že mě bude psaní živit, vysmála bych se mu.

Nikdy jsem nebyla typ na slohové práce. Když jsem nastoupila do zaměstnání na Obci, jedním z úkolů byla i příprava obecního Zpravodaje. Nutnost psát texty

z této pozice jednoduše vyplynula. Zjistila jsem, že mě to baví, a začala jsem žurnalistiku i studovat.

Co je ti z článků nejbližší?

Jednoznačně rozhovory a životní příběhy.

Na rozhovory ses vyprofilovala, co tě na tom baví?

Baví mě na tom víc věcí. Celkově mě těší si s lidmi povídat a pak následně jejich zážitky, myšlenky a příběhy zprostředkovávat ostatním. Musím přiznat, že každý rozhovor mě něčím zaujme. Někdy jde o inspirativní příběh, jindy poučný, dobrodružný, ale vždycky zajímavý a osobitý. Některé rozhovory byly pro mě natolik zajímavé, že jsem si nahrávky uložila. Důležitá je pro mě i příprava na rozhovor... na výsledku je vždycky znát, když jsem na přípravu neměla čas.

Inspirovala tě práce v obecním Zpravodaji?

Rozhodně ano. Zpravodaj – to byla velká škola a příležitost psát o „našich“ lidech žijících doma i „za humny“. Taky jsem díky té práci měla všeobecný přehled o všem, co se na domácím poli děje.

V Cestě je to podobné, jen úhel pohledu se stáčí jinam. Cesta i Zpravodaj však mají jedno společné, a to jsou stejní čtenáři, nebo aspoň jejich část, takže je zajímaví podobná témata.

V čem je práce na stránkách do Cesty jiná oproti Tvému běžnému psaní?

Práce pro Cestu se liší hned v několika ohledech. Není to práce, která mě živí, ale dobrovolná služba, kterou si „krátím“ svůj volný čas. Při výběru témat si můžu sama vybírat jen taková, která vím, že zvládnou, nebo naopak taková, která mě baví. Čtenáři Cesty a osoby, o kterých píšu, jsou obvykle lidé, které osobně znám. Proto mi na tom tak nějak víc záleží... snažím se články psát co nejoprávněněji.

V čem ti pomáhá novinářská zkušenost?

Nejsem novinářka v pravém slova smyslu, ale spolupracuji s novináři a chystám pro ně texty. Zkušenosti z praxe jsou samozřejmě to nejlepší, co mě mohlo potkat. Teorie je krásná věc, ale praxe dává nejvíc. Navíc se díky práci musím pořádkem udržovat v obraze, sledovat trendy, témata, o kterých se píše,

jak se mění pravidla pro psaní, co čtenáře zajímá a podobně.

Vzpomeneš si na první příspěvek do Cesty?

Mým prvním příspěvkem byl rozhovor s panem Janem Blahou. Oslavoval narozeniny a při rozhovoru jsme zavzpomínali i na jeho mládí nebo na dobu, kdy zakládali Cestu ještě s otcem Josefem Dvořákem. Jeho životní příběh mě tehdy velice oslovil.

Kde bereš inspiraci?

To je různé. Obecně můžu říct, že inspirace je všude okolo mě. Asi to bude znít směšně, ale nejlepší nápady mám ve chvíli, kdy to vůbec nečekám ani nepotřebuju. Co se týče Cesty, hodně mě inspirují i setkání redakční rady. Mluvíme spolu a nápad přijde sám.

Která rubrika v Cestě podle tebe chybí nebo by bylo lepší vypustit?

Cesta se postupně vyvíjí. Některé rubriky se časem osvědčily, jiné postupně samy vyšumí. Spíš by mě zajímal názor čtenářů, co chybí jim. Vždycky je co vylepšovat... Napadá mě, že by mohlo být i poučné posbírat časopisy jiných farností a inspirovat se u nich.

Máš oblíbené heslo nebo citát?

Mám a často si ho opakuju, když prožívám strach nebo obavy: „Všechnu svou starost hod'ťe na Pána, vždyť jemu na vás záleží.“ (1 Petrův 5,7)

Máš čas i na nějaké koníčky?

Snažím se čas si udělat. Ráda čtu, pravidelně chodím cvičit a před časem jsem začala chodit na kurzy keramiky a když náhodou je toho času víc a není všechno zavřené, tak i ráda cestuji.

Děkujeme Andreji za odpovědi i za zajímavé rozhovory, které pro Cestu připravuje.

A jak vidí Andreu členové redakční rady?

AT: Andrea, to je redaktorka, jak má být – rychlá, svědomitá, veselá, s přehledem a dobrými nápady – na ni se člověk prostě může spolehnout.☺

KK: Andrea je plná energie a nápadů. Umí povzbudit a ocenit. Jsem ráda, že jsme kamarádky.

BB: Je to dobrá redaktorka, je schopná napsat, cokoli je potřeba, a má vizi, jak to udělat.

MČ: Andrea je výborná redaktorka a správná „cesťačka.“☺

PM: Vytvalá a cílevědomá. Velmi oceňuji její správně „suchý“ humor.

připravili:

A. Tlachová,
P. Martínek,
K. Košťuková

PRO MLÁDEŽ

Bible Youversion Praktická aplikace pro čtení Bible

V tomto krátkém seriálu si představíme oblíbenou aplikaci ke čtení Bible a k modlitbě. Osobně s ní mám velmi dobrou zkušenost. Jmenuje se Youversion Bible a jejím vývojářem je společnost Life.Church. Aplikace je pro mobilní zařízení a podporuje ji iOS i Android. Já osobně využívám aplikaci jako elektronickou Bibli, takže například když cestuji, nemusím si s sebou brát celou Bibli,

ale mám ji neustále v kapse. Aplikace navíc nabízí širokou škálu modlitebních plánů, o kterých se zmíním za chvíli. Plány jsou mou nejoblíbenější částí Bible. Nutno dodat, že aplikace je pro každého jedince. Ať už se cítíte v duši mladý, starý, neohrabaný nebo naopak skoro dokonalý, tak aplikaci může využít úplně každý. K jejímu užívání je však nutná registrace. Pokud se nechcete registrovat, můžete

využít jiné biblické aplikace s velmi podobnými funkcemi (plány čtení, záložky, audio čtení, srovnání úryvků mezi překlady, vyhledávání aj.), které registraci nevyžadují, například And Bible a podobně. Tato registrace pak poslouží k tvoření komunit v samotné aplikaci a zjednoduší socializaci – sdílení příspěvků a oblíbených citátů apod. Teď si samotnou aplikaci popíšeme podrobněji.

MODLITBA

Jak to bývá v modlitebních aplikacích běžné, i zde je v nabídce sekce modlitby. Na rozdíl od spousty aplikací zde najdeme verš na každý den, který si můžeme umístit i na plochu mobilního zařízení. Kromě toho si můžeme založit vlastní modlitební seznam, kam můžeme vkládat oblíbené texty z Bible a k nim potřebný komentář. Můžeme je potom sdílet i se svými přáteli.

PLÁNY

V aplikaci si můžeme vybrat na tisíc různých plánů na specifická témata. Od úzkosti po radost, přes advent až po liturgické mezidobí. Plán vás provede myšlenkami autora, který ho vytvářel. Následně nahlédnete do pasáží z Bible, které vám dané téma mohou více přiblížit.

Díky těmto plánům, ať už si vyberete jakýkoliv, můžete přečíst celou Bibli za jeden rok! Také je možné číst plán společně s přáteli a potom o něm diskutovat v online prostředí. Více o těchto možnostech si přečtete v dalších dílech.

PŘÁTELÉ A AKTIVITY

Důležitou funkcí aplikace Bible je, že vše můžete sdílet s přáteli. Označíte nějaký zajímavý verš, přátelé ho uvidí a můžou ho označit jako „To se mi líbí“ nebo přidat komentář. Podobně, jako je tomu na Facebooku, i zde si můžete přidávat zvolené lidi do „přátel“.

MOŽNOSTI

Bible má víc jak 2000 překladů v různých jazycích. Evangelia a celý Nový zákon je také možno poslouchat

v audio verzi, takže nemusíte nic číst! Pokud chcete uložit místo, kde jste v Bibli skončili, stačí využít funkce „Záložky“ a k textu se můžete potom kdykoliv vrátit. Zajímavou funkcí také je, že můžete během svých návštěv sledovat, jak vám roste skóre. Pokud totiž Bibli budete otevírat každý den, poroste vám skóre a může to být pro vás velká motivace (důvějme, že jen podpůrná ☺). Nakonec je důležité zmínit, že kromě podtrhávání veršů v Bibli si můžete vytvořit i vlastní obrázkový verš s libovolným pozadím.

A to je pro dnešek vše. V příštím díle si představíme konkrétní plán, abyste měli inspiraci, který z plánů si můžete vybrat.

přípravil

Zdeněk Sklenský

říká: „Modlete se, drahé děti, a mějte ve mne více důvěry, protože jsem tady, abych vám pomohla a vedla vás novou cestou k novému životu. Zvu vás, abyste začali měnit svůj život a abyste se rozhodli pro obrácení. Ne slovy, ale životem.“ Poselství je jasné. Nepotřebuji nic nového, potřebuji začít být nový já. Nadcházející rok bude pro nás nový, jiný, jestliže se obrátíme my. Nemusíme měnit vnějšek, abychom byli noví a aby pro nás bylo všechno nové. Nové srdce - to nás všechny a všechno kolem nás dělá novými. Nové srdce, to je metanoia, úplná proměna vědomí, vnímání, uvažování a působení. To je to, co Ježíš říká Nikodémovi: „Kdo se nenarodí znovu, shůry, nemůže spatřit Boží Království.“ Jsme znovuzrozeni, když v nás nastane změna programu, když začneme uvažovat ne už svým lidským, ale Ježíšovým, božským způsobem, když se naše oči začnou dívat Ježíšovým způsobem. Když opouštíme úroveň 'oko za oko, zub za zub'. A vystupujeme na druhou úroveň, kde platí jiné pravidlo - odpouštět, milovat nepřátele, činit dobro tomu, kdo mně dobro nepřaje.

Svatý otec František činí právě to. Uvádí do pohybu

nové rození, proměnu Církve. On je toho názoru, že k proměně světa dochází proměnou. Tím způsobem papež František následuje sv. Františka z Assisi, svůj vzor, který řekl: „Posvět sebe a posvětiš společnost.“ To je to, co již 34. rok koná Královna míru v Medžugorje, která nám dává jasné pokyny: „Jestli se obrátíte vy, budou i všichni kolem vás obnoveni.“ A tak jsme došli k oné otázce: Jak nastává to nové, ta proměna a obnova srdce? Proměna a obnova nastává v modlitbě. Ne v každé modlitbě, ale v modlitbě srdcem. Srdcem, to znamená - na hlubší úrovni, jako Maria. Všechno, co prožila, to prožívá stále dál, hlouběji ve svém srdci. Uložila Ježíšova slova ve svém srdci a uvažovala o nich. A dovoluje, aby ji ta slova formovala.

Když se modlíme srdcem, nezůstáváme na úrovni našich myšlenek, ale sestupujeme hlouběji do srdce, do hlubin své bytosti a sjednocujeme se s Boží přítomností, která je v nás. Jak se modlit srdcem? Při modlitbě srdcem se nejedná tolik o nás, ale o Boha. Jestli jsme se dříve modlili jen za svoje potřeby, nyní se srdce stále více zaměřuje na Boha. Bůh začíná být stále důležitější.

Odteď chodím na mši sv. kvůli Ježíšovi. Chodím na adoraci, abych Ježíše poznal hlouběji, abych poznal jeho pohled. Jemu stále více dovoluji, aby ve mně působil, aby ke mně mluvil. Z toho, kdo mluví, se stále více stávám tím, kdo naslouchá a přijímá, jako Marie, sestra Marty. Proto nás Královna míru zve, abychom se otevírali, jako se otevírá květ slunci. Modlitba srdcem je modlitba probuzeného srdce, probuzené lásky, probuzené vděčnosti, probuzené důvěry, oddanosti. Srdce je nové, když v něm nejsou břemena z minulosti a když není zatíženo starostmi o budoucnost.

Královna míru nás učí, abychom se zbavovali břemen při svatě zpovědi, v eucharistii, v odpouštění. Když se osvobozujeme od připoutanosti k minulosti, od otročení zlu. Učí nás, abychom se modlili o lásku k člověku, kterého nemáme rádi. Protože jenom láska může uzdravit zraněné srdce a vrátit mu pokoj. A tak všechno kolem nás začíná být jiné, lepší, nové.

To vám ze srdce přeji.

*P. Marinko Šakota,
farář v Medžugorje*

SLOVO PRO DUŠI

Posvět sebe a posvětiš druhé

Draží bratři a sestry, my věříme, že nové je možné, že je možná nová země i nové nebe, jak píše sv. Jan v knize Zjevení. Ptám se, jak vzniká nové nebe a nová země, a jestli může a jak může být nový rok

pro nás nový, jiný, lepší, krásnější?

My obvykle myslíme, že se to stane, když se změní vnějšek, když se změní druží, ti v naší rodině i ti, kteří jsou dále od nás. Když se změní politika, ekonomická

situace, nebo když budeme mít nové auto, dům, všeho více, nebo když se staneme někým ve smyslu dnešní společnosti, podle toho, čeho si dnešní společnost váží. Ale Panna Maria nás učí něčemu jinému. Ona

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi

Slavíme Vánoce, svátky narození našeho Spasitele. Jako křesťané víme, že větší význam mají Velikonoce, ale bezesporu je vánoční svátky svou oblibou převyšují. Kolik zapřísáhlých ateistů má doma stromeček, u něho postavený betlém a na stole světlo dovezené z Betléma? Ani za poslední totality se nepodařilo slavení Vánoc v našem národě odbourat. Jejich pravý smysl se sice ve veřejném prostoru zamlčoval, ale naše děti dál čekaly na Ježíška.

Jako kluk jsem rád vyřizoval vánoční poštu a našim příbuzným a známým psal vánoční pozdravy. Pohlednice tenkrát s motivem betlémské události k dostání nebyly, zato jsme jich posílali a dostávali desítky. Po tolikém zdražování poštovního se dnes stala pohlednice ve schránce vzácnou skutečností. Poslat textovou zprávu nebo rovnou telefonicky popřát vyjde levněji a je to určitě rychlejší způsob komunikace. Doba se mění a možnosti vylepšují.

Před několika měsíci jsem byl na návštěvě v domově seniorů. Paní profesorka tam byla teprve krátce, zvykala si na nové prostředí, a hlavně na novou situaci, že se už nepostaví na nohy a je upoutaná na lůžko. Během povídání mě požádala, abych z poličky podal její poštu. Četl jsem jí dopis od studentů z třídního srazu, pohlednici od prasynovce a jeho manželky ze svatební cesty po Itálii. Stará žena byla blahem bez sebe. I když už možná obsah znala nazpaměť, byla šťastná, že někdo na ni pamatuje a se změnou bydliště neupadla v zapomnění.

Uvědomil jsem si, co může znamenat obyčejná pohlednice, kterou během pár minut napíšeme, opatříme známkou a vhodíme do schránky. Nás to mnoho nestálo, ale pro adresáta taková vzpomínka může znamenat velmi mnoho. Těmito řádky vás nechci nabádat, abyste se vraceli ke psaní vánočních pozdravů, ale jen povzbudit, abychom druhým

lidem, obzvláště starým, nemocným a osamoceným, uměli dát najevo, že na ně pamatujeme. Aby se nikdo mezi námi necítil zapomenutý a přehlížený. Vánoce jsou pro nás Božím vzkazem, že člověk je pro Boha důležitý.

z časopisu Hlas

Čekám ve frontě na poštu. U stolku sedí drobný stařeček a třesoucíma se rukama se snaží odtrhnout od sebe poštovní známky. Když se mu to konečně podaří, známku olízne a opatrně nalepí na vánoční pohlednici...

Je to zvláštní podívaná. Stařeček je sám. A já vidím, s jakou pečlivostí asi psal několik vánočních přání svým milým. Písmo je sice trochu roztržesené, ale úhledné. Určitě mu to dalo hodně práce. Ze svého důchodu věnoval peníze, aby mohl své blízké potěšit. A musel dojít přání koupit. Možná zapomněl na známky, protože si je kupoval až dnes na poštu. Taková zanedbatelná činnost, kterou mladý člověk hravě

zvládne. Pro tohoto stařečka to byl ale opravdový výkon. A přece se snažil, protože na své blízké myslel, a možná v skrytu duše čekal, že i oni se mu ozvou...

I mně občas přijde pohled či přání od starého člověka. Po dnešní zkušenosti na

poště však budu takové dopisy a pohledy brát do rukou s velkou úctou. Protože se za nimi skrývá, pro nás mladší nepochopitelná, námaha. A ti staří lidé ji silou vůle překonávají, aby nám udělali radost!

Po dnešku vím i to, že

ani já nesmím nikdy zapomenout napsat pohled či odpovědět na dopis starým lidem. Zaslouží si, abych na oplátku udělal radost zase já jim...

Z webu dobré jitro.cz

připravila M. Červenková

VZDĚLÁVÁME SE

Řeholní život v České republice Řád řeholních kanovníků svatého Augustina

MILÍ PŘÁTELE,

dnes navážeme na minulý článek a představíme si další řád, který vychází z augustiniánské řehole - řád svatého Augustina (zkratka OSA).

KONTEMPLATIVNÍ ŘÁDY

Kontemplativní neboli rozjímavé řady se věnují primárně modlitbě a rozjímání, na rozdíl od řádů činných, které se věnují apoštolátu ve světě. Svoji obživu si zajišťují klášterní produkcí. Členové těchto řádů žijí ve více či méně přísné klauzuru, tedy v odloučení od venkovního světa.

VZNIK A ROZVOJ

Řád svatého Augustina (OSA) vznikl v březnu

1244 jako výsledek sjednocení několika eremitických (poustevnických) skupin na základě dvou bul papeže Inocence IV. Incumbit Nobis a Praesentium vobis z 16. prosince 1243. Buly byly určeny „všem poustevníkům v Toskánsku kromě bratří svatého Viléma“ (vilemitů). První bula je zakládající listinou augustiniánského řádu, ve druhé je vysvětlen způsob, jak má ke sjednocení dojít. Slavná zakládající kapitula řádu se konala v Římě v březnu 1256 za předsednictví kardinála Richarda Annibaldiho a za asistence dvou cisterciáků (směrnice IV. lateránského koncilu předepisuje, aby na každé počáteční kapitule

byli přítomni dva cisterciáckí opati z nejbližšího okolí jako odborníci, protože mají rozsáhlé zkušenosti s konáním kapitul). Na první pohled by se zdálo, že iniciativa vyšla od Inocence IV., ale skutečnost byla jiná. Sami poustevníci, nebo alespoň většina z nich, si vyžádali od papeže řeholi svatého Augustina k založení řádu. Jeho charakter byl papežem vymezen v různých dokumentech. Dostatečně jej objasnil již v březnu 1244, kdy zdůraznil jeho apoštolské zaměření. Kontemplativní způsob života členů řádu měl být zachován jako jeho význačný rys. Hledání Boha v „určité samotě“ plynoucí z dřívějšího eremitického stylu

života se mělo uskutečňovat v bratrském společenství.

Kláštéry augustiniánů, které byly zakládány na území Čech od 13. století (Praha, Domažlice, Dolní Ročov, Svata Dobrotivá, Česká Lípa, Vrchlabí, Brno, Jevíčko, Moravský Krumlov atd.), patřily původně do bavorské řádové provincie. Samostatná Česká provincie Řádu svatého Augustina vznikla v roce 1604. Konvent u sv. Tomáše v Brně zaujímal zvláštní postavení. Řada klášterů zanikla za císaře Josefa II. Ze sedmi klášterů provincie, které existovaly do násilného zrušení řeholních společenství v roce 1950, byl obnoven v posledních letech klášter u sv. Tomáše v Praze na Malé Straně (založen 1285).

ORGANIZAČNÍ STRUKTURA

Augustiniánský řád se skládá z jednotlivých provincií, v jejichž čele stojí provinciál. Sídlo české provincie je v Praze. Každá provincie se skládá z klášterů, v jejichž čele stojí převor. Existuje i vzájemné propojení domů, totiž viceprovincie a vikariáty, které spravuje viceprovinciál nebo oblastní vikář. Více provincií tvoří dohromady assistenci. Kromě toho jsou také domy, které jsou podřízeny přímo generálnímu

převorovi, tzv. generální konventy. K tomu ještě přistupuje starobrněnské opatství, které tvoří integrální část řádu. To řídí vyšší představený s titulem opat za asistence jeho rady. Opat má stejnou autoritu a poslání ve vztahu k opatství jako provinciálové ke svým provinciím. Představeným a hlavou celého řádu je generální převor se sídlem v Římě. Rozhoduje buď s generální radou, nebo i bez ní. Poslušností vůči němu jsou vázáni všichni bratři a také sestry rozjímavého života, které patří do augustiniánské rodiny. Pospolitost řádového života se projevuje v kapitulách či mezikapitulách. Generální kapitula představuje nejvyšší stupeň vnitřního řízení řádu.

CHARAKTERISTIKA

Účelem řádu není určitá zvláštní činnost ani zaměření na přímý apoštolát jako takový. Apoštolát je spíše důsledkem snahy předávat a sdílet ostatním to, co bratři získali ze svého života s Bohem a se spolubratři v komunitě, a to podle jejich vlastního nadání a potřeb místní církve. Tento aktivní apoštolát tvoří jen část náplně života řádu, nikoli jeho podstatu. Ti totiž, kdo konají apoštolát, stejně jako ti, kteří se věnují jinému druhu služby, jsou stejně platnými členy řádu. Svatý Augustin

uvádí na začátku své řehole: „Hlavním důvodem toho, že jste se sešli, je, abyste žili v souladu a měli jedno srdce a jednu mysl v Bohu.“ Podstatný cíl řádu je tedy hledat Boha v upřímném bratrském životě, uskutečňovaném v co největší jednotě a pospolitosti, a na tomto základě vést k Bohu ostatní různými formami apoštolského života. Pokora s osobní chudobou jsou základem a nezbytnou podmínkou pro tento způsob života. Všechno je všem spolubratřím společné. Společenství majetku není jen znamením, ale i posvěcením jednoty srdcí. Zvláštní důležitost v životě augustiniánů má studium, a to vzhledem k jeho přímé souvislosti s apoštolátem. Starobrněnské opatství, v němž působil světoznámý zakladatel genetiky opat Gregor Johann Mendel, se má na základě vlastní tradice zasazovat o rozvoj kultury a vědy na principech víry, aby i tímto přispělo k ochraně i plnému rozvinutí lidského života.

ČINNOST

V devadesátých letech 20. století usilovali starobrněnská augustiniáni o obnovu řeholního života za aktivní pastorace ve vlastní farnosti, což bylo značně vyčerpávající. Znamenalo to nejen generální obnovu opatství

a baziliky, ale i vyslání některých členů na potřebnou formaci do římské mezinárodní komunity. Augustiniáni z pražského kláštera působí v duchovní správě. Při jejich pražském kostele se angažují v duchovní službě pro španělsky a anglicky hovořící obyvatele a návštěvníky Prahy. Odtud je také spravován klášterní kostel ve Svaté Dobrotivé (Zaječov).

ŘEHOVNÍ ODĚV

Řeholní oděv tvoří jednoduchý hábit s řemenem a kapucí, černé barvy.

PŘIJÍMÁNÍ NOVÝCH ČLENŮ A FORMACE

Kdo chce vstoupit do augustiniánského řádu, musí mít absolvovanou minimálně střední školu. Zkušební doba

před noviciátem trvá rok až dva. Celá formační (a také zkušební) doba má trvat nejméně pět let. Kandidáti nosí hábit od začátku noviciátu.

Po jeho ukončení, obvykle po roce, může být novic připuštěn k jednoduchým slibům, pokud o to požádá. Ty se pak obnovují každý rok, ne však déle než po dobu pěti let. Slavnými sliby zkušební doba končí. Ty lze složit nejdříve ve 23 letech, pokud se kandidát ve zkušební době náležitě osvědčil.

KLÁŠTĚRY U NÁS

Augustiniánské opatství Mendlovo náměstí, Brno
Česká provincie Řádu sv. Augustina, Praha 1 – Malá Strana

zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích

Petr Martínek

ZPRÁVY Z DIECÉZE

Milé sestry a bratři,

Kongregace pro kauzy svatých v Římě udělila souhlas k zahájení kanonizačního řízení otce Martina Středy, kněze a řeholníka Tovaryšstva Ježíšova. Proto se na vás jako váš biskup obracím se žádostí o sdělení užitečných informací týkajících se otce Martina Středy. Zvláště vyzývám vás,

kdo můžete podat svědectví o případných milostech obdržených na jeho přímluvu, nebo je vám známa nějaká překážka pro kanonizační kauzu, abyste ji sdělili do kanceláře sekretariátu (Petřov 8, 601 43 Brno) do 31. ledna 2022.

Podrobnější informace jsou v textu ediktu, který je zveřejněn na webových

stránkách Biskupství brněnského (www.biskupstvi.cz).

A všechny vás prosím o modlitbu, aby veškeré dění v souvislosti se zahajovaným kanonizačním řízením otce Martina Středy přineslo duchovní užitek.

Děkuji.

biskup Vojtěch

Slovo otce biskupa Vojtěcha k 22. ročníku Tříkrálové sbírky

Milí koledníci, dárci a podporovatelé
Diecézní charity Brno,
milé sestry a bratři,

každoročně vítáme nový rok v brněnské diecézi Tříkrálovou sbírkou. Také v roce 2022 plánuje Diecézní charita Brno tradiční sbírku ve dnech 1. až 16. ledna. Jaký bude dvaadvacátý ročník, však opět zůstává otázkou.

Loňská Tříkrálová sbírka byla v mnoha ohledech mimořádná. Poprvé po dvaceti letech se nemohli setkat koledníci a dárci, nezazněla oblíbená koleda ani nezacinkaly rolničky v tradičních průvodech. Přesto se v brněnské diecézi podařilo získat 17 512 708 korun. Bylo to díky štědrosti dárců i jejich ochotě přizpůsobit se situaci a využívat on-line služby.

Získané peníze z Tříkrálové sbírky pomohly například lidem, pro které stávající sociální systém nemá řešení a kteří žijí pod hranicí důstojného života. Tyto osoby již mnoho let vyhledává Charitní záchranná síť po celé diecézi. Do služby pro lidi s mentálním a zdravotním postižením Betany Boskovice zase zakoupila blanenská Charita koncem června speciální vicemístný automobil s nástupní plošinou pro vozičkáře. Zhruba polovinu nákladů na nový vůz financoval právě výtěžek z této sbírky. Boskovický automobil pomáhal i lidem po ničivém tornádu na jižní Moravě. Jedna z jeho prvních cest vedla právě na Břeclavsko a Hodonínsko, kam po živelné katastrofě vyjížděl krizový Tým mimořádných událostí OCH Blansko. Dary z Tříkrálové sbírky pomáhají i nevléčitelně nemocným

a umírajícím prožít poslední okamžiky doma se svými blízkými. Péči o ně zajišťuje síť charitních domácích hospiců a lůžkové zařízení v Rajhradě u Brna.

Děkuji Vám, že přispíváte lidem v nouzi a podporujete Tříkrálovou sbírku. Vaše dary dokážou proměnit složité životní osudy a jsou znamením, že solidarita a vzájemná pomoc je naší společnou hodnotou.

Věřím, že požehnání Tříkrálové sbírky 2022 opět přinese radost a naději do našich srdcí i do našich domovů. Upřímně Vám všem děkuji za podporu, modlitby, dary i přizeň.

S přáním všeho dobrého

*Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle
diecézní biskup brněnský*

Dávejte nezištně

**Nestarej se o to, kdo je na celém světě ten nejpotřebnější.
Starej se o toho, kdo potřebuje tebe.**

(Pavel Kosorin)

Vánoce byly pro naši rodinu vždy velkou událostí. Moje matka, žena drobné postavy, vždy překypovala energií, a nejvíce před vánočními svátky. Někdy v červenci začala každému z nás připravovat osobní dárky, které vlastnoručně vyrobila.

Když nadešel prosinec, začala připravovat jídlo: marmeládu, džem, koláče a cukroví. Měla devět vlastních dětí, mnoho vnuků a několik pravnuků. O Vánocích se u nás sešlo okolo čtyřiceti lidí, z nichž každý dostal ručně vyrobený dárek.

To ale nebylo všechno. Několik dní před Vánocemi matka pohostila zvláštní skupinu lidí. Přivedla si domů dlouhodobě nemocné a další lidi, kteří nikoho neměli a netrávili Vánoce v příjemné atmosféře rodinného kruhu. A každému, kdo k ní přišel, dala jasně najevo, že je u ní vítaný. Matka, která ráda druhým dávala, dávala nezištně. Sice nevystudovala teologii, ale žila evangeliem.

Velmi zřídka se člověk setká s někým, kdo dává jen tak, protože společnost zasáhla vlna sobectví. Často neumíme dávat, aniž bychom za to něco chtěli. V nejlepším případě čekáme, že získáme od státu slevu na dani, a v tom horším, že nám bude člověk, kterého jsme obdarovali, zavazáný. Skoro pokaždé chceme něco zpět.

Vánoce u mojí matky, která s láskou rozdávala prosté dary, byly jiné než Vánoce mnoha

dnešních lidí. Nebyly naplněné stresem, nýbrž pohodou, pokojem a milostí.

Naučme se dávat nezištně! Bůh to dělá také tak.

z knihy Jak vzácná milost...

RECEPT NA HŘEJIVÝ DOMOV

Kateřina Supiková

Nadrobno nasekejte čas.

Prisypte hrst kreativity a dvě hrsti pile.

Zalijte destilátem lásky.

Dejte macerovat na slunné okno optimismu.

Denně protřepávejte modlitbou.

Sced'te do láhve příležitostí.

Uchovávejte v temnu sebekázně.

Po lžičkách přidávejte empatie.

Podávejte manželovi, dětem, přichozím.

Hřejivý domov léčí únavu, neúspěch, chmury.

Pomáhá při nachlazení, stresu, nízkém sebevědomí, křivdách.

připravila M. Červenková

Elias Vella: Ruku v ruce s Ježíšem

Nestačí, když Ježíše poznáváme rozumem. Nestačí být jen hrdý na to, že jsem křesťan. Každá tato věc je sama o sobě dobrá, ale není to všechno. To hlavní je přijmout Ježíše jako Pána svého života. A kráčet s ním ruku v ruce. Autor se poutavě a prakticky pokouší ukázat, co znamená kráčet ruku v ruce s Ježíšem. Prozradit lze jediné: naplní nás to velkou radostí

Možná že osou vašeho života je kariéra nebo rodina. To všechno jsou dobré věci. Otázkou ale zůstává, kdo hýbe volantem našeho vozu! Kdo vám říká, co máte dělat? Je to Ježíš? Vaše rodina? Vaše kariéra? Nechat Ježíše, aby byl středem našeho života, je nepřetržitý zápas. I lidé, kteří se neustále odevzdávají Bohu, často zjišťují, že sice hodně pracují pro Boha, ale ne nutně s Bohem. A v tom je velký rozdíl.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Marie a Josef se museli vydat na cestu do Betléma, protože císař nařídil sčítání lidu. Jelikož cesta byla dlouhá a nelehká, Josef si obstaral oslíka. Vyhladovělé zvíře ale napřed nakrmil. Nikdy předtím se o něj nikdo nestaral. Když přišli do Betléma, Maria s Josefem se pokoušeli najít místo v nějakém hostinci. Maria měl každou chvíli přivést na svět dítě. Majitelé hostinců pro ně však neměli ani dobré slovo.

Byla už noc a Marii s Josefem se stále nedařilo najít nějaké ubytování. Oslík začal hýkat, protože s Marií a Josefem soucítil. Majitel hostince se na něj rozkřičel a kopl ho do břicha.

Nakonec se uchýlili do tmavého, studeného a zapáchajícího chléva, kde byla i jiná

zvířata: krávy, býci, psi, koně... Vetřelci jim nebyli vítáni, také proto, že s sebou měli osla. Dělal si z něho legraci a posmíval se mu.

Nastala půlnoc a Maria porodila malého Ježíše. Zanedlouho se chlév naplnil houfem lidí. Byli to pastýři, kteří se přišli Ježíši poklonit. I oslík se k pastýřům přidal. Ostatní zvířata se pohoršovala nad hloupými a nevdělanými pastýři, a především nad oslíkem a říkala: „Jak se dá dokázat, že to dítě je Spasitel?“

Oslík odpověděl: „Nemám rozum jako vy, abych to mohl dokázat. Ale vím to, prostě to cítím.“

Uběhlo 30 let. Ten člověk, Ježíš, je nyní... prorok, učitel, divotvůrce, Mesiáš. Rozhodl se jet do Jeruzaléma a vybral si oslíka!

Zvířata zuřila. Proč jeho, a ne nás?

Důvod byl jasný - místo rozumu měl totiž oslík srdce a nechyběla mu pokora.

Václav Ventura: Stařec a slzy Životní příběh Efréma z Katunakie (1912 – 1998) a jeho duchovní inspirace.

Je jedním z žáků Josefa Hesychasty, který byl spolu s ním roku 2020 pravoslavnou církví kanonizován. Kromě životopisných informací kniha přináší také podstatné myšlenky z jeho duchovního odkazu.

Jan Twardowski: POKLAD (Příběhy k prvnímu svatému přijímání)

Pro Poláky je kněz a básník Jan Twardowski opravdovým pojmem. Tati knížka má kvalitní obsah a hezkou grafickou úpravu. Proto by ji také mohly některé děti dostat jako dárek k prvnímu svatému přijímání.

připravila M. Červenková

Cestička

Ahoj kluci a děvčata,

naše vánoční povídka má zcela nečekaný konec, a když budete u jesliček, tak můžete popřemýšlet, jestli se Wally – hlavní hrdina příběhu rozhodl správně. Přejeme vám pozeňnané a radostné prožití Vánoc, ať si uvědomíte důležitost chvíle, kdy Ježíš přišel na svět.

V hospodě pro vás nemáme místo

Když bylo Wallaci Purlingovi devět let, byl teprve ve druhé třídě. Většina lidí v městečku věděla, že zůstává pozadu za ostatními dětmi. Byl veliký a neohrabaný, pomalu se pohyboval a pomalu myslel. Spolužáci ho měli rádi, i když někdy neskrývali svou nechuť s ním být. Nejčastěji se nějak vymluvili, aby se vyhnuli společné hře s míčem, ale Wallace se nevzdával, nikdy neztrácel naději.

Byl ochotný, chtěl pořád něco dělat, často se usmíval. Byl vždycky ochráncem slabších. Když starší chlapci od sebe odháněli mladší děti, byl tu hned Wally a žádal: „Nechte je tady. Vždyť vám nepřekážejí.“

Místní učitel připravoval k vánočním svátkům divadelní představení o Ježíškově narození a Wally snil o roli pastýře s fujarou u jesliček, ale byla mu přidělena role jiná, role hostinského. Nebyl to dlouhý text a krom toho Wally byl tak velký, že se na hrubého šenkýře hodil.

Jako každý rok přilákalo divadelní představení mnoho diváků. Nadšený Wallace stál za kulisami. Na scéně se objevil Josef – pomalu a opatrně vedl Marii. Silně zabušil na dveře umístěné v malovaných kulisách.

„Co chcete?“ stroze se otázal Wally – hostinský, když prudce otevřel dveře.

„Hledáme nocleh.“

„Jděte někam jinam,“ řekl energicky Wally a díval se mračně Josefovi do očí, „ne, v hospodě pro vás místo nemáme.“

„Pane, my se všude ptali, ale marně. Jsme už dlouho na cestách a jsme unaveni.“

„Nemám tu pro vás místo,“ opakoval přísně Wally, tak jak mu učitel nakázal.

„Podívej se na nás, dobrý člověče, moje žena Marie je těhotná. Určitě pro ni najdeš nějaký kouteček.“

Hospodský poprvé pohlédl na Marii. Nastalo ticho, dost dlouhé k tomu, aby diváci znervózněli.

„Nic pro vás nemáme,“ šeptal náповěda za kulisami.

„Nic pro vás nemáme,“ opakoval Wally, „jděte jinam.“ Zarmoucený Josef objal Marii. Položila mu hlavu na rameno a oba se vzdalovali. Wally stál ve dveřích a pozoroval nešťastnou dvojici. Pusu měl otevřenou, mračil se a z očí mu začaly kanout slzy.

„Neodcházej, Josefe!“ zvolal náhle. „Vrať se a přiveď Marii!“ Teď se Wallace Purling radostně usmíval: „Můžete být v mém pokoji!“

Někteří diváci minili, že zkažil vánoční hru. Podle soudu jiných to byly nejlepší „jesličky“, jaké dosud viděli.

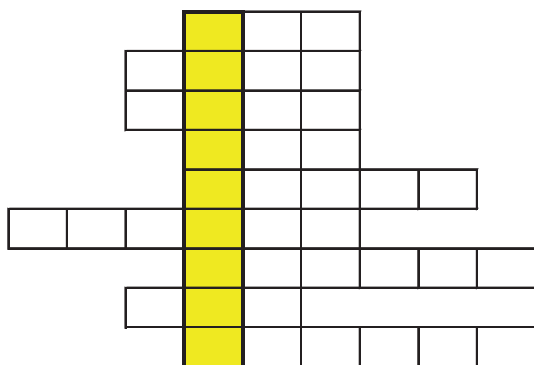
napsala Diana Donohueová

Betlém, nebo též jesličky, je zobrazení narození Ježíše Krista

Svatá rodina, Panna Maria a svatý Josef v nuzném chlévě pečující o právě narozeného Ježíška, který leží na seně v jesličkách. Pastýři a tři králové přinášejí dary, toto bývá doplněno i zvířaty (vůl, oslík, ovce i jiná) a případně andělem povolávajícím „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle“. Betlémy byly a jsou vytvářeny z nejrůznějších materiálů: dřevěné, keramické, papírové, perníkové aj.

Podle tradice první jesličky vznikly tak, že jeden, dnes už světec, si prý přál vidět, jak právě narozený Ježíšek leží v nuzném chlévě na seně a rozhodl se, že tento výjev zobrazí. Vybral si pro ně jeskyni na vrcholu skalnatého kopce u vesničky Greccio, kterou upravil jako kapli a uspořádal v ní výjev narození Páně. Sem pozval vesničany z širého okolí, aby přišli v noci 24. prosince na toto místo. Když nastala půlnoc, rozezněly se všude zvony a kopec se míhal mnoha světly, jak si příchozí svítili na cestu pochodněmi. Když vystoupali k jeskyni, uviděli jesličky, oslíka a telátko.

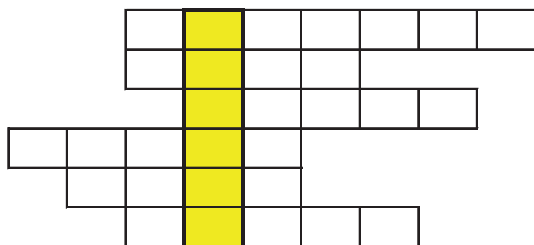
Kdo byl tento světec, se dozvíte v naší tajence.

jméno maxipsa z večerničku
 nosí na hlavě korunu a bydlí na zámku
 ryba, míváme ji k večeři na Štědrý den
 část obličeje
 věc na psaní
 hudba
 potichu mluvit
 hodně stromů pohromadě
 vánoční píseň

svítí v noci na obloze

byli mezi prvními v Betlémě, když se narodil Ježíšek
 jedno ze dvou zvířat u jesliček
 chrlí lávu
 psaní
 přechod přes řeku
 na podzim padá ze stromů

Děkujeme ministrantům za jejich celoroční službu. A jsme moc rádi, že jich je u oltáře tolik.

Program duchovní hudby o Vánocích 2021

24.12.2021	22.00	Česká mše vánoční J. J. Ryba „Hej mistře“
25.12.2021	10.00	Missa pastoralis Josef Schreier, Jan Novák: Gloria Přímý přenos TV NOE
25.12.2021	14.00	Vítán buď Ježíšku, R. Führer: The Deum
2.1.2022	10.00	Schola Juvenes, vede Michaela Esterková
9.1.2022	10.00	Česká mše vánoční J. J. Ryba „Hej mistře“

Sólo

Soprán: Dita Bíliková, Alt: Hana Kuběnová Tenor: Vojtěch Račický Bas: Jiří Podešva
Diriguje: Lucie Škrhánková

Letos poprvé zazní Česká mše vánoční J. J. Ryby „Hej mistře“ i v neděli 9. ledna 2022. Tuto mši hrajeme u nás ve farnosti jen na půlnoční. Této mše se z různých důvodů nemohou zúčastnit všichni, kdo by ji chtěli slyšet. Proto

bude uvedena i na konci vánoční doby.

Stalo se již tradicí, že Svatováclavský sbor a orchestr účinkuje na adventních koncertech na Slovensku. V Bratislavě v dómu sv. Martina a v Piešťanech v hotelu

Thermia Palace. Bohužel už druhým rokem se tyto koncerty nemohly uskutečnit. Jsme proto rádi, že TV Noe projevila zájem o přímý přenos vánoční mše, kde bude náš sbor účinkovat. Přejeme mnoho pěkných duchovních zážitků.

Povídají si dva kluci cestou z kostela: „Co myslíš, jak je to s tím čertem, o kterém dnes mluvil pan farář?“ „Víš, jak to bylo na Mikuláše... Určitě to zas bude tvůj táta.“

Žena peče před Vánoci cukroví a posílá manžela do obchodu: „Kup deset rohlíků a jestli budou mít vejce, vem jich třicet. „Muž přijde do obchodu a ptá se prodavačky: „Máte vejce?“ „Ano, máme,“ odpoví prodavačka. „Tak mi dejte třicet rohlíků.“

Před Vánoci v přeplněné tramvaji začne vykřikovat postarší pán: „Kde mám peněženku?“ Vedle stojící týpek odpoví: „Musel jste ji někde ztratit... Taky jsem ji nenašel.“

Dvě malé holčičky si prohlíží obrázkovou Bibli, kterou dostaly pod stromček. Ta větší ukazuje na jeden z obrázků a povídá té dru-

hé: „Vidíš, to je Maria s Ježíškem.“ „A kde je Ježíškův tatínek?“ ptá se zvědavě ta menší. „Ta starší se zamyslí a povídá: „Tatínek není na obrázku. Ten přece Marii a Ježíška právě fotí.“

Stěžuje si kapr kaprovi: „Mně je taková zima!“ Druhý na to: „Brácho, vydrž, za chvíli tě obalí...“

„Jardo, jaké hračky jsi dostal k Vánocům?“ „Jako obvykle, míč a prak.“ „A proč ti vaši dávají každý rok stále stejné dárky?“ „Víš, on je táta sklenář...“

Ve věžeňské cele sedí zloděj, zasněně hledí ven zamřížovaným oknem a sní: „Bílá poezie Vánoc... Lidé jdou na půlnoční... Nikdo doma... Ach, to by se kradlo!“

„Říká paní učitelka: „Venku krásně sněží, co kdybychom začali s koulováním?“ „Ano, ano,“ vo-

lají žáci. „Dobrá... K tabuli půjde Dvořáková.“

Synek se ptá tatínka: „Tati, kdy si indiáni malují obličej?“ „Když se chystají na válečnou výpravu.“ „Tak si dej pozor na mámu, stojí před zrcadlem...“ ☺

Ptá se žena svého muže: „Už ses díval na tu oranžovou kontrolku, co mi svítla včera v autě?“ „Jojo, spravil jsem to za tisíc korun.“ „Tys byl v servisu?“ „Ne, na benzince.“

Přijde žena domů a muž se jí ptá: „Jak to, že neseš tolik balíčků? Kde jsi na to vzala?“ „Dneska jsem potkala tvého kamaráda a on ti vrátil dluh.“

Eskymák vyhrál v soutěži auto. Po roce se ho ptají, jak je s ním spokojený. „Je to výborné. V kabině je teploučko, světla svítí daleko, sedačka je pohodlná. Jenom tažní psi se brzo unaví...“

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.
Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu a krácení článků

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice